

๒๒

จ น ขั ำ ม ภ พ ร ว ย ขั ำ ม ช ำ ตี (๒)

บุคคลให้ทานไม่ได้ด้วยเหตุ ๒ อย่าง คือ ความตระหนี่
๑ ความประมาท ๑ บัณฑิตผู้รู้แจ้ง เมื่อต้องการบุญพึงให้ทาน
แก่ คนผู้ตระหนี่กลัวยากจน ย่อมไม่ให้อะไรๆ แก่ผู้ใดเลย
ความกลัวจนนั้นแลจะเป็นภัยแก่คนผู้ไม่ให้ คนตระหนี่ย่อม
กลัวความอยากข้าวอยากน้ำ ความกลัวนั้นแหละ จะกลับมา
ถูกต้องคนพาลทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๑๕๖

จิตใจเป็นศูนย์รวมของความรู้สึกนึกคิดทั้งมวล เป็นบ่อ-
เกิดแห่งคำพูด และการกระทำ ปกติใจของคนเรานั้น ไสสะอาด
บริสุทธิ์เป็นประภัสสร แต่เมื่อมีกิเลสคือ โลภะ โทสะ โมหะเข้า
มาครอบงำ ใจดวงนั้นก็จะเศร้าหมองไม่ผ่องใส เปรียบเสมือน
กับน้ำซึ่งปกติใสสะอาด แต่ขุ่นมัวไปเพราะมีสิ่งเจือปน ถ้าอยาก
ให้น้ำกลับมาใสดังเดิม ต้องทำสิ่งที่เจือปนอยู่ ให้ตกตะกอนไป
ใจของเราก็เช่นเดียวกัน ถ้าอยากให้บริสุทธิ์ผ่องใส ต้องเจริญ
ภาวนา ทำใจให้หยุดให้นิ่ง เพื่อขจัดกิเลสอาสวะที่ปนเป็นให้หมดไป

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ทานสูตร ว่า

“บุคคลให้ทานไม่ได้ด้วยเหตุ ๒ อย่าง คือ ความตระหนี่
๑ ความประมาท ๑ บัณฑิตผู้รู้แจ้ง เมื่อต้องการบุญพึงให้
ทานแก่ คนผู้ตระหนี่กลัวยากจน ย่อมไม่ให้อะไรแก่ผู้ใดเลย
ความกลัวจนนั้นและจะเป็นภัยแก่คนผู้ไม่ให้ คนตระหนี่ย่อม
กลัว ความอยากข้าวอยากน้ำ ความกลัวนั้นแหละ จะกลับ
มาถูกต้องคนพาลทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เพราะเหตุนั้น
บัณฑิต พึงครอบงำมลทิน กำจัดตระหนี่เสีย แล้วพึงให้ทาน
เถิด เพราะบุญย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในโลกหน้า”

การสังเกตว่าผู้ใดตระหนี่ไม่ได้วัดกันตรงที่ความรวย หรือ
ยากจน เป็นกลุ่มชนชั้นสูงหรือชนชั้นกรรมาชีพ แต่ดูที่จิตใจที่

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๑๕๓

งดงาม และการบริจาคทานด้วยจิตเคารพเลื่อมใส คนที่ไม่ตระหนี่ เพราะมองเห็นประโยชน์ที่จะบังเกิดขึ้นทั้งในโลกนี้และโลกหน้า จึงรักในการให้เป็นชีวิตจิตใจ คนเช่นนี้ ความตระหนี่ครอบงำจิตใจไม่ได้ ถ้าเป็นคนจนก็จะสามารถพลิกผันชีวิตให้ร่ำรวยขึ้นมาได้ด้วยผลบุญ หรือถ้ารวยอยู่แล้ว ก็จะมีรวยยิ่งขึ้นไป จนกระทั่งรวยข้ามชาติ ส่วนคนตระหนี่นั้นมองภพชาติหน้าไม่ออก จึงมุ่งหน้าสะสมและใช้จ่ายทรัพย์ ไม่มีความคิดที่จะบริจาค แม้รวยก็รวยเพราะกินบุญเก่า รวยชาติเดียว ทว่าต้องจนอีกหลายชาติ

*ในตอนนี้อเรามาศึกษาวิธีแก้ความยากจนข้ามชาติของมหาพุทธะกันต่อ ว่าเขามีวิธีการอย่างไร ถึงตอนที่ มหาพุทธะ ออกปากรับคำที่จะเลี้ยงพระภิกษุรูปหนึ่งในจำนวน ๒๐,๐๐๐ รูป แล้ว เขารีบกลับบ้านไปชักชวนศรัทธาญาติพี่น้องให้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระสัก ๑ รูป ภรรยาก็ไม่ขัดข้อง และกล่าวอนุโมทนาว่า “พื้คิดถูกแล้ว เมื่อชาติก่อนเราไม่ได้ให้อะไร ชาตินี้จึงต้องเกิดเป็นคนยากจน เราทั้งสองคนออกไปทำงานรับจ้าง จะต้องสามารถหาอาหารมาถวายพระได้อย่างแน่นอน ฉันขออนุโมทนากับพื้ด้วย” จากนั้นทั้งสองคนมุ่งตรงไปยังบ้าน

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๑๕๘

ของเศรษฐี เพื่อขอรับจ้างทำงาน

มหาเศรษฐีเห็นมหาทศตะมาขอรับจ้างทำงาน จึงถามว่า “เธอจะทำอะไรให้ฉันได้บ้างล่ะ” มหาทศตะตอบอย่างนอบน้อมว่า “ท่านเศรษฐีจักให้ทำอะไร ผมทำได้หมดแหละครับ” มหาเศรษฐีบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้ ฉันจะเลี้ยงพระ ๓๐๐ รูป เจ้าจงมาผ่าฟืนเถอะ” มหาทศตะดีใจมากที่ได้งานทำ เมื่อได้มีดและขวานมาแล้ว เขาตั้งท่าถกเขมรอย่างเอาจริงเอาจัง อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ใช้ทั้งมีดและขวานผ่าฟืนไปอย่างกระฉับกระเฉง ด้วยอาการร่าเริงยิ่งนัก

เศรษฐีสังเกตเห็นมหาทศตะกระตือรือร้นเป็นพิเศษ จึงถามว่า “วันนี้ดูเธอขยันทำงานเหลือเกิน เธอไปได้แรงบันดาลใจมาจากไหน จึงขยันเป็นพิเศษ” มหาทศตะตอบว่า “กระผม กำลังปิติที่จะได้เลี้ยงพระรูปหนึ่ง จึงตั้งใจทำงาน เพื่อจะนำอาหารที่ท่านเศรษฐีเมตตาอมอบให้ไปจัดถวายพระ” เศรษฐีฟังแล้ว ก็อนุโมทนาในความตั้งใจดีของมหาทศตะ ที่จะบริจาคมหาทานในครั้งนี้

ฝ่ายภรรยาของมหาทศตะเข้าไปขอทำงานกับภรรยาเศรษฐี นางได้รับหน้าที่ในการตำข้าวและผัดข้าว ทำไปก็ปลื้มปิติใจไป จนภรรยาเศรษฐีสังเกตเห็น ได้ถามสาเหตุว่า ทำไมจึง

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๑๕๕

รำเรงผิดปกติ นางจึงเล่าเรื่องที่รับเลี้ยงพระ ภรรยาท่านเศรษฐี
ก็อนุโมทนาชื่นชม

วันนั้นทั้งวัน มหาทุดตะและภรรยาได้ช่วยกันรับจ้าง
ทำงานที่บ้านเศรษฐี เพื่อหาเงินมาซื้อภัตตาหารเลี้ยงพระ หลัง
จากเสร็จงานแล้ว ท่านเศรษฐีได้ให้ค่าแรงเพิ่มเป็นสองเท่าด้วย
ความเลื่อมใส ใจของคนเรานี้ ทันทีที่คิดจะให้ ก็ได้กลับคืนมา
ยิ่งให้ก็ยิ่งได้ ทั้งสองภรรยาสามียินดีรำเริงว่า ได้ไทยธรรมแล้ว
ตกเย็นจึงกลับบ้านพักผ่อน รุ่งเช้าภรรยารับลูกขึ้นมาจัดแจง
อาหาร ส่วนมหาทุดตะไปเก็บผักที่แม่น้ำ ชาวประมงยื่นทอดแหอยู่
ได้ยินเสียงร้องเพลงด้วยความรู้สึกลบยาอารมณ์ของมหาทุดตะ
จึงตะโกนถาม เมื่อรู้ว่ามหาทุดตะจะเลี้ยงพระ ต่างมีจิตเลื่อมใส
ขอร่วมบุญด้วยการมอบปลาตะเพียน ๔ ตัว ที่เก็บไว้ให้

ขณะมหาทุดตะกำลังถือปลากลับบ้าน บัณฑกัมพลศิลา-
อาสน์ของท้าวลักกะก็ร้อน พระองค์ทรงตรวจดูมนุษย์โลกด้วย
ทิพยจักขุ ทรงทราบว่า “มหาทุดตะจะถวายภัตตาหารแด่พระ-
ผู้มีพระภาคเจ้า” แต่เนื่องจากอาหารของมหาทุดตะไม่ประณีต
พอที่จะถวายพระบรมศาสดา จึงทรงดำริว่า “ถ้ากระไร เราควร
ไปบ้านของมหาทุดตะ ทำหน้าที่เป็นพ่อครัว เพื่อจะได้บุญอีก
ส่วนหนึ่ง” จากนั้นได้แปลงกายเป็นมาณพหนุ่ม มุ่งตรงไปที่บ้าน
ของมหาทุดตะ บอกว่า ตนเองรู้วิชาปรุงอาหารให้มีรสเลิศ

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๒๐๐

รสอร่อย ใครได้รับประทานแล้ว จะติดอกติดใจกันทุกคน

มหาทุคตะดีใจว่า มีคนมาช่วยทำครัวให้ เพราะตนเอง และภรรยาไม่มีความรู้ในเรื่องการทำครัว ที่ผ่านมานั้น อาหารที่รับประทานแต่ละมื้อ ส่วนมากมักไปเที่ยวขอเขากินประทังชีวิตไปวันๆ เท่านั้น การจะทำอาหารที่ประณีตถวายพระนั้น ไม่เคยเลย เขาได้บอกหนุ่มคนนั้นว่า ตนเองไม่มีเงินค่าจ้างให้ พระอินทร์บอกว่า “หากท่านจะทำอาหารถวายพระ เราไม่ขอรับค่าจ้าง แต่ขอให้เราเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญที่ท่านทำไปก็แล้วกัน” มหาทุคตะดีใจมาก ที่ตัดสินใจจะทำความดีที่ทำได้ยาก เคยคิดว่าเป็นปัญหาแต่กลับไม่มีปัญหา จึงรู้สึกปลื้มใจตลอดเวลา จากนั้นก็เชิญหนุ่มแปลกหน้าผู้ใจดี เข้าไปทำอาหารในครัว ส่วนตนเองก็ไปนิมนต์พระมาฉันภัตตาหารที่บ้าน

เช้าวันนั้น ผู้นำบุญได้กราบนิมนต์ภิกษุให้ไปรับภัตตาหารตามบ้านต่างๆ ตามบัญชีรายชื่อที่จดไว้จนครบ แต่ลืมแบ่งพระไว้ให้แก่มหาทุคตะ เมื่อมหาทุคตะมาขอรับพระ ก็ไม่มีให้ ทำให้มหาทุคตะรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เสมือนหอกคมกริบแทงที่หัวใจหมดแรงทรุดกายลงนั่งกอดเข่าร้องไห้ วิงวอนขอแบ่งพระสักรูปหนึ่งจากเจ้าภาพทั้งหลาย มหาชนเห็นอาการเศร้าโศกของมหาทุคตะแล้วเกิดความสงสาร พากันดำนิผู้ชักชวนเขาทำบุญ

จนข้ามภพ รวยข้ามชาติ (๒)

๒๐๑

ว่าท่านได้ทำกรรมหนักเสียแล้ว ที่ลืมนแบ่งพระภิกษุให้มหาทุกตะ แม้ทุกคนจะสงสาร แต่ไม่มีใครยอมแบ่งพระภิกษุให้ ด้วย เสียตายบุญที่ตนจะได้รับ บัณฑิตผู้นั้นรู้สึกละเอียดใจมาก ได้ กล่าวขอโทษ และแนะนำว่า “สหายเอ๋ย ยังมีพระผู้ทรงพระคุณ อันยิ่งใหญ่เหลืออยู่อีกองค์หนึ่ง คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้า ท่านมีบุญ พระองค์ก็คงจะรับอาราธนาเป็นแน่”

มหาทุกตะรู้สึกว่ ตนเองพบปัญหาใหญ่ขึ้นทุกขณะ เพราะขณะนี้ตนมีศรัทธา มีไทยธรรม แต่ไม่มีพระมาเป็นเนื้อนา-บุญ ส่วนพระบรมศาสดานั้นเล่า ทรงมีอุปนิสัยเป็นบุคคล สำคัญมากมาย การที่พระพุทธรองค์จะทรงรับนิมนต์เราผู้ไม่มี ชื่อเสียงเลย คงเป็นการยากเหลือเกิน ถึงอย่างไรในใจก็ไม่ยอม ลั่นหวัง มุ่งหน้าไปที่ประตูพระคันธกุฎีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนพระบรมศาสดา จะทรงรับนิมนต์หรือไม่ เรื่องราวจะเป็น อย่่างไรต่อไป คงต้องมาศึกษากันในตอนต่อไป

สำหรับข้อคิดในตอนนี้ คือ ทุกอย่างก้าวของชีวิต ก่อนจะ พบกับความสำเร้ง มักต้องเผชิญกับอุปสรรคนานัปการ เราเป็น ยอดนักสร้างบารมี ต้องเอาชนะปัญหาและอุปสรรคนั้นให้ได้ เหมือนเรือที่ต้องฝ่าคลื่นลม เมื่อสามารถฝ่าคลื่นลมมรสุมมาได้ ก็สามารรถเข้าจอดเทียบท่าได้สำเร้ง เมื่อตั้งใจทำความดีอะไรแล้ว

จ น ข้าม ภ พ ร ว ย ข้าม ชา ตี (๒)

๒๐๒

อย่าได้หวั่นไหวต่อปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น อุปสรรคมิได้
ให้ข้าม ปัญหามิไว้ให้แก้ ไม่ได้มิไว้ให้กลุ้ม ถ้าเราเอาชนะปัญหา
ด้วยปัญญา ย่อมจะพบกับความสำเร็จ ขอให้พวกเรามองไปที่
เป้าหมาย และเพียรพยายามจนกว่าจะประสบความสำเร็จกัน
ทุกคน

